SVOBODA — UKRAINIAN DAILY — СВОБОДА — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 182. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, SEPTEMBER 23, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 23-го ВЕРЕСНЯ 1987 Ч. 182. РІК XCIV.

Американська преса знову пише про чудо в Грушеві

Джерзі Сіті, Н.Дж. — У щоденнику „Вашінгтон Таймс" з 16-го вересня ц.р., появилася довша стаття-репортаж пера Мартіна Сіфа п. н. „Образ Марії притягає мільйони людей до українського села".

Покликуючись на „Хроніку Української Католицької Церкви", автор інформує американських читачів, що в першу річницю трагедії вибуху реактора в Чорнобилі образ Діви Марії показався в каплиці у селі Грушеві в Західній Україні 11-літній дівчинці Марині Кізині. Вістка про це чудо поширилася блискавкою по цілій Західній Україні ,але також дальше аж до центральної Азії.

Далі американський журналіст цитує ряд статтей у совєтській пресі яка писала досі про це чудо, стараючись переконати людей щоб не їхали туди тисячами осіб і щоб не вірили в можливість чуда. В одній статті він звертає увагу на такий куріоз, що совєтський журналіст, щоб зменшити зацікавлення тим чудом наводить слова із євангелії св. Матея, яке остерігає перед фальшивими проповідниками.

Покликуючись на „Хроніку УКЦ", американський журналіст висуває можливість, що всі ці статті проти чуда в Грушеві були поміщені на те, щоб відновити переслідування Української Католицької Церкви в ССCP.

Автор статті завважує, що вістки про чуда Матері Божої в західній Україні, яка є сильно католицькою, траплялися вже не один раз, а і каплиця в Грушеві має за собою довгу історію різних надприродних проявів та перший раз там явився образ Пречистої Діви Марії ще в 1806 році. Тепер нове чудо припало на час релігійного пробудження в Україні у зв'язку з проголошенням Папою Іваном Павлом II року Матері Божої і 1000-річчям Християнства в Україні, що припадає на 1988 рік.

В Ню Йорку відбудеться світова зустріч вояків УПА

Ню Йорк. — Комітет Світового З'їзду-Зустрічі Вояків УПА інформує, що цієї суботи й неділі, 26-го і 27-го вересня ц.р., тут в Домі ОУВФ, при 136 Друга авеню і в Українському Народному Домі, при 140-42 Друга авеню, відбуватиметься заходами Товариства кол. вояків УПА і Об'єднання кол. вояків УПА світовий з'їзд-зустріч усіх вояків Української Повстанської Армії з широкою і різноманітною програмою.

Після реєстрації, яка відбуватиметься в Домі ОУВФ від год. 10-ої до 11-ої, в суботу буде формальне відкриття. З привітами виступлять: Михайло Ковальчин від Т-ва кол. вояків УПА і Михайло Бохно з Канади від Об'єднання кол. вояків УПА. Довшу доповідь виголосить майор американської армії Петро Содоль, Інформації про „Літопис УПА" даватиме Євген Штендера; інформації про побудову пам'ятника УПА на цвинтарі св. Духа в Гемтонбургу подасть Мирослав Климко. Після того буде схвалення становища до подій в Україні та діяспорі.

В суботу увечері, 26-го вересня на год. 6-ту заповіджений бенкет у великій залі УНДому. У програмі: відкриття — голова Програмової комісії Микола Грицковян, вшанування поляглих, доповіді — Микола Лебедь і Лев Футала і мистецька частина, у якій братимуть участь Евген Курило, актор українських театрів, з монтажем рецитацій, і ансамбль бандуристів з Ню Йорку „Гомін Степів".

У неділю, 27-го вересня: збірка колишніх вояків УПА біля УНДому і організований похід до церкви св. Юра. Служби Божі в наміренні українського народу будуть правитись у церкві св. Юра і українській православній катедрі св. Володимира. Після Божослужб збірка учасників в УНДомі на спільну перекуску і закриття. У днях з'їзду-зустрічі відбуватиметься виставка підпільних видань в галерії Об'єднання Мистців Українців в Америці (ОМУА), при 136 Друга авеню (четвертий поверх).

Світовий з'їзд-зустріч колишніх вояків УПА, як відомо проходитиме у 45-ту річницю створення УПА і 40-ву річницю великого рейду частин УПА на Захід. Ці дати будуть зокрема наголошені в доповідях, як також двофронтовість війни Української Повстанської Армії проти німецького фашизму і комуно-московського імперіялізму, які, кожний по своєму знущався над українським народом.

Появився 48-ий зошит Енциклопедії Українознавства

Париж (А. Жуковський). — На початку вересня ц.р. появився 48-ий зошит Енциклопедії Українознавства, словникової частини (ЕУ-2). Цей зошит охоплює сторінки 3761-3840 з гаслами „Чорне море" — „Шепарович Лев".

Цей 48-ий зошит є частиною 10-го тому ЕУ—2, який охоплюватиме 46-50 зошити. Це перший зошит, який появляється після відходу у вічність головного редактора ЕУ-2, бл. п. проф. Володимира Кубійовича. У редакційній підготові є 49-ий зошит, що містить кінець літери „Ш" і початок літери „Щ". Редакція ЕУ-2 працює тепер над виготовленням гасел останніх двох літер „Ю" і „Я", робота яка ще потриває приблизно один рік. Таким чином буде закінчене велике діло — видання гаслової Енциклопедії Українознавства, праця яка тривала більш як 35 років.

У 48-му зошиті знаходяться такі більші і середнього розміру статті: „Чорне море", „Чорнобиль", „Чорновіл В'ячеслав", „Чорногора", „Чорноморська фльота", „Чорноморське козацтво", „Чорносотинці" „Чортківська офензива", „Чубар Влас", „Чубатий Микола", „Чубинський Павло", „Чудотворні ікони", „Чума", „Чумацтво"; „Шандрук Павло", „Шанхай", „Шаповал Микита", „Шараневич Ісидор", „Шахи", „Шахматов Алексей", „Шашкевич Маркіян", „Швайцарія", „Швейна промисловість", „Швеція", „Шевельов Юрій", „Шевство", „Шевченко Тарас" (9 стор.), „Шевченкознавство" (13 стор., „Шематизм".

Деяке спізнення у появі цього зошита були спричинені трудністю в написанні гасел „Шевченко" і „Шевченкознавство", як також зміною автора цих гасел.

Дальша поява Енциклопедії Українознавства є загальним успіхом українських науковців у діяспорі.

ПОЛЬСЬКИЙ ЄПИСКОПАТ І РОБІТНИКИ ДОМАГАЮТЬСЯ ВІДНОВИ „СОЛІДАРНОСТИ"

Ченстохова, Польща. Польський єпископат, Лех Валенса і тисячні маси поляків-паломників, які прибули до Ченстохови на річний відпуст, знову звернулись публічно до представників польського комуністичного уряду, а зокрема до першого секретаря польської об'єднаної робітничої (комуністичної) партії Войцєха Ярузельського, відновити діяльність підпільної сьогодні робітничої профспілки „Солідарність".

Речник Римо-Католицької Церкви єпископ Дам'ян Зімон з Катовіц заявив зібраним тут кореспондентам, що плюралізм у політиці і у відносинах уряду з Церквою і народними організаціями, є найкращим способом злагіднити ситуацію в Польщі, бо вже сьогодні закостенілі марксистські погляди не переконують багатьох. Згаданий єпископ виголосив також дуже зворушливу промову до понад 100,000 вірних, які на протязі двох днів відпусту, молитви і до певної міри маніфестації вірности Католицькій Церкві, повністю підтримували вимогу польського єпископату про знесення заборони діяльности для підпільної „Солідарности" і під час відправи і проповіді тримали понад головами вірних великі плякати з написом „Солідарність", або піднесені високо вгору два пальці, які символізують „перемогу".

„Для робітників вільна робітнича спілка і ними вибраний провід мають велике значення", — заявив єпископ Зімон, кожне звернення якого чи згадку про „Солідарність" оплескували великі маси народу. Особливий ентузіязм він викликав заявою, що Церква все буде з народом і все буде підтримувати аспірації вільної робітничої профспілки, як символу польської незалежности.

Єпископ Зімон підкреслив, що велика, а може навіть переважаюча частина робітників відмовилась вступити до створеної урядом нової профспілки, не зважаючи на матеріяльні користі, які уряд обіцяє тим робітникам, які стануть членами урядової профспілки.

Не зважаючи на численні транспаранти, які змістом були без сумніву антикомуністичні, наприклад, один з них говорив, що „фашизм і комунізм, кримінальні і фальшиві системи", поліція не втручалася в церковно-політичну маніфестацію правдоподібно з причин надто великої кількости народу і тому, що все це відбувалося у відпустовому місці.

В кінці Богослужби кардинал Генрік Ґульбінович представив вірним апостольського адміністратора архидієцезії Вільнюса в Литві о. Ольгірдоса Ґутавскаса, який закликав вірних молитися за катакомбні Католицькі Церкви в Совєтському Союзі.

Після Літургії Л. Валенса зустрівся приватно з представником ЗСА у справі приїзду до Польщі віцепрезидента Америки Джорджа Буша, який прибуде до Варшави вже цієї суботи, 26-го вересня.

Проф. Дж. Армстронґ доповідав в Кензаському університеті

Лоренс, Кан. (М. Палій). —У вівторок, 8-го вересня ц.р., професор Висконсинського університету Джан А. Армстронг загостив сюди до Кензаського університету з доповіддю на тему „Україна в Другій світовій війні". Доповідь була спонзорована Меморіяльним фондом ім. Марії Палій, встановленим в 1977 році при Кензаському університеті з метою поширення знання про Україну. На доповідь прибуло коло 90 професорів і студентів, а також група українців з Кензас Ситі і Топіка, Перед доповіддю проф. Армстронг був гостем на вечері в товаристві групи професорів, під час якої у вільній атмосфері відбулася виміна думок про політичні умовини в Україні згаданого часу.

Доповідь-лекцію відкрив проф. Норман Совл, директор відділу історії, і представив промовця як визначного педагога і науковця, та члена багатьох наукових товариств, а також НТШ.

На початку своєї півторагодинної доповіді промовець, користуючись мапою Европи та статистичними даними приготовленими на таблиці, подав обширні відомості про Україну, її географічне положення, населення та її історичний розвиток від княжої доби. Він підкреслив події козацької доби та відновлення українсько держави, а згодом її занепад. Національне відродження і змагання до самостійноого буття прийшло щойно в XIX столітті завдяки літераторам: поетам, письменникам та історикам, а головно Тарасові Шевченкові, Іванові Франкові, Лесі Українці та Михайлові Грушевському.

На жаль, національне відродження прийшло запізно для створення державнотворчого проводу на час рішаючих подій. Проте завдяки сприятливому розвиткові політичних подій — Російська революція в 1917 році та упадок Австрії в 1918 році — уможливили відновлення української держави. Але брак сильного політичного проводу та імперіялістична політика сусідів-ворогів довела до упадку відновленої української держави. Розподіл українських земель та переслідування національного руху окупантами викликало спротив у формі Організації Українських Націоналістів (ОУН) на західніх землях України, головно проти Польщі.

Найбільше зусилля у боротьбі з окупантами України виявила ОУН під час Другої світової війни, а вступом до цієї боротьби було проголошення самостійности Карпатської України та боротьба з мадярською інвазією. Вибух німецько-большевицької війни і зміна окупацій наносили великих кривд Україні. Для оборони народу повстали перші бойові загони УПА на Поліссі проти відступаючих большевицьких військ. Згодом, в кінці 1942 року, УПА вела обосторонню боротьбу проти німецького терору і большевицьких партизанів, а відтак проти большевицьких окупаційних військ. Боротьба УПА продовжувалася з певними оперативно-тактичними змінами до початку 1950-их років

В Ню Йорку влаштовують зустріч з Д. Шумуком

Ню Йорк. — Президія УАКРади та Управа Відділу УАКРади в Ню Йорку влаштовують обід-зустріч з довголітнім в'язнем совєтських тюрем та таборів Данилом Шумуком.

Обід відбудеться в п'ятницю, 16-го жовтня ц.р., о год. 7-ій вечора в Українському Народному Домі, при 140 - 142 Друга авеню.

Вступ 15 дол. від особи та 25 дол. від подружжя. Зголошення з чеком слід прислати до 7-го жовтня ц.р. на адресу УАКРади, 140 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

Р. РЕҐЕН ПОСТАВИВ ІРАНОВІ УЛЬТИМАТУМ

Президент Р. Реґен промовляє в ООН.

Ню Йорк. У понеділок, 21-го вересня, тут на відкритті 42-ої сесії Генеральної Асамблеї ООН з 30-хвилинною промовою виступив президент ЗСА Роналд Реґен. Перед тим Президент зустрівся з генеральним секретарем ООН Гавіє Перезом де Куеяром, який тількищо вернувся з поїздки в район Перської затоки, де йому не вдалося добитися згоди Ірану виконати резолюцію ООН ч. 598, яка закликає до негайного припинення бойових дій між Багдадом і Тегераном.

У зв'язку з цим Р. Реґен зауважив під час 15-хвилинної розмови з Г. де Куеяром, що Вашінгтон ставиться до намірів Ірану скептично. „Іран вважає, що він уже і так пішов на поступки", зауважив у відповідь генеральний секретар ООН, але не пояснив, про які поступки йде мова.

Виступаючи на Генеральній Асамблеї, Президент поставив ультиматум: якщо Іран не погодиться на припинення вогню протягом 24 годин, то на цю країну будуть накладені міжнародні санкції. „Ми раді, що Ірак прийняв цю резолюцію, сказав Р. Реґен. Ми розчаровані небажанням Ірану її прийняти".

Р. Реґен висловив надію, що, виступаючи на Генеральній Асамблеї у вівторок, іранський президент Алі Хаменеї повідомить про згоду Теґрану на негайне припинення вогню. Якщо ні, то ЗСА почнуть вимагати, щоб ООН наклала санкції на Іран.

Багато спеціялістів передбачає, що СССР і Китай використають своє право вето в Раді Безпеки і відповідна резолюція не буде прийнята. Однак, на думку Адміністрації, Москва може погодитися на ембарго проти Ірану.

„Інша справа Китай, який наживається на продажі зброї Іранові, зауважив представник Адміністрації ЗСА у розмові з репортером пресового агентства ЮПІ. Єдина наша можливість вмовити китайців, це, якщо виясниться, що вони попадуть в ізоляцію. На це 50 шансів зі 100". Ця надія базується на тому, що Совєтський Союз не використає своє право вето в Раді Безпеки.

Р. Реґен критично відізвався про ролю Совєтського Союзу в Перській затоці, зауваживши, що хоч СССР брав участь у виробленні резолюції ч. 598, він „висуває обвинувачення, що джерелом напруження в затоці чомусь є ЗСА, а не війна, що там відбувається". Після відправлення в цей район американської ескадри совєтська пропаганда не перестає твердити, що саме цим викликана небезпечна ситуація в затоці. Реґен назвав ці твердження брехливими, зауваживши, що „вони відвертають увагу від нашої спільної мети досягнення справедливого миру".

Звернувши увагу на те, що держави-надпотуги близькі до укладення угоди про ліквідацію двох кляс ракет в Европі, Р. Реґен висловив надію на успішний вислід переговорів і на 50-відсоткове зменшення стратегічних арсеналів СССР і ЗСА. Однак Президент категорично відмовився припинити зусилля в справі створення системи протиракетної оборони з елементами космічного базування. Як відомо, совєти продовжують настоювати на цьому.

Реґен також зауважив, що обмеження ракетно-нуклеарних арсеналів є недостатнім для ліквідації протиріч між Москвою і Вашінґтоном. Для цього, за його словами, треба, щоб СССР змінив свою політику в Афганістані, Центральній Америці та інших „гарячих точках" плянети і надав совєтському народові більш широкі свободи. Президент висловив надію, що „гласність" та інші зрушення в СССР пошириться і на сферу совєтської зовнішньої політики, „яка буде брати до уваги свободу і незалежність інших народів".

СИТУАЦІЯ В ПЕРСЬКІЙ ЗАТОЦІ ЗНОВУ ЗАГОСТРЮЄТЬСЯ

Вашінґтон. Речники Пентаґону заявили, що американський військовий гелікоптер, так званий повітряний корабель, обстріляв іранський човен у Перській затоці який займався „розсіванням" морських мін, як то кажуть, на очах американських й інших кораблів і олійних танкерів, які тоді перебували у недалекій віддалі від іранського корабля.

Фред Гоффман, представник Пентаґону додав, що корабель „Іран Аїр" загорівся від вибуху ракет і бортової брої, але моряки скоро погасили вогонь, однак корабель залишився стояти на місці, значить були правдоподібно пошкоджені мотори, і він не міг порушуватись власною силою.

Представник Білого Дому Марлін Фіцвотер підкреслив, що З'єднані Стейти Америки діяли згідно з існуючими правилами на морі і в цьому випадку дотримувались постанови головної інструкції, щоб не допускати на певну віддаль кораблів, човнів чи літаків чужої держави, тим більше іранських чи іракських, які заанґажовані у війну між собою, жертвою якої дуже часто падуть кораблі, в більшості торговельні, багатьох закордонних держав світу. На думку Фіцвотера командування збройних сил у Перській затоці діяло згідно з інструкціями Пентаґону і визначеним реґуляміном, обороняючись заздалегідь перед евентуальною атакою з боку іранців, а особливо тоді, як американські гелікоптери, і кораблі завважили підозрілу роботу іранських моряків, які закладали морські міни у міжнародних водах, приблизно 50 миль на північний схід від Баґрейну.

„Раніше ми повідомляли іранський уряд про таку можливість, але коли наші пересторони не брались до уваги й Іран продовжував займатись деструктивною тактикою, ставлячи в небезпеку не тільки торговельні, але також військові кораблі ЗСА, морське командування мусіло вжити більш драстичних заходів в цьому випадку", заявив Фіцвотер кореспондентам.

Політичні спостерігачі й аналітики звернули увагу, що випадок трапився якраз того дня коли президент Роналд Реґен виголошував свою промову на сесії Генеральної асамблеї Організації Об'єднаних Націй, настоюючи на прийнятті резолюції Ради Безпеки ОН Іраном про замирення і започаткування переговорів з Іраком.

Обстріл іранського корабля, був першою атакою американських збройних сил проти Ірану, і він, може викликати реакцію іранських екстремістів некорисну не тільки для ЗСА, але в першу чергу для Ірану і справи замирення на Близькому Сході, зокрема у Перській затоці. Покищо військові гелікоптери, які часто перелітають у розвідчих цілях понад Перською затокою, не завважили концентрації іранських кораблів в околиці зударy, але це ще не значить, що конфлікт минувся. Іранці дуже часто люблять атакувати противника несподівано.

У СВІТІ

ПРЕДСТАВНИК МАДЯРСКЬОГО уряду Різо Баньяс заявив під час інтерв'ю з кореспондентом агентства Ассошіейтед Пресс, що починаючи з січня наступного року Мадярщина не перешкоджатиме своїм громадянам і не робитиме їм труднощів, якщо вони захочуть виїхати на Захід на тимчасове чи стале перебування. Для започаткування такої поїздки громадяни Мадярщини мусять мати „виклик" від когось із-за кордону, або ґарантію грошового спадку на Заході, щоб там не стати тягарем інших країн. Тепер мадярський уряд видає своєм громадянам пашпорти важні на п'ять років, але перед кожною поїздкою треба ще окремо зголошуватись в еміґраційному уряді і на поліції для полагодження нескомплікованих формальностей.

АҐЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД Пресс інформує з Белграду в Югославії, що американський високий дипломат, який не бажав бути названим, заявив кореспондентові згаданого аґентства, що З'єднані Стейти Америки завжди готові встановити дипломатичні зв'язки з комуністичною Албанією і що в цій справі ведуться вже вступні розмови на амбасадорському рівні.

В АМЕРИЦІ

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ закордонних справ попередила Уряд президента Роналда Регена, що буде змушена здержатись із затвердженням договору щодо роззброєння з Совєтським Союзом, якщо Уряд й надальше буде притримуватись своєї інтерпретації протиракетного договору з 1972 року. Договір обмежує випробування і розміщення ракетно-оборонної системи. Інтерпретація Уряду президента Роналда Регена дозволяє на обширне випробування Ініціятивно оборонної системи в просторах, популярно знаної як „стар ворс".

НУКЛЕАРНІ РАКЕТИ Є ЗАПОВНЕНІ різними небезпечними речовинами і їхнє роззброєння є небезпечним для довкілля. Неназвані знавці урядових і приватних лябораторій остерігають, що ядра цих нуклеарних ракет складаються з отруйних, вибухових, радіоактивних матеріялів. Одначе тому, що нуклеарна зброя слабне з віком і її треба провіряти кожночасно в означених реченцях, що й роблять в ЗСА і Совєтському Союзі, знавці з обох країн запевняють, що виконуючи це діло десятками років, вони знають як це робити без нараження себе й інших на небезпеку.

НЮЙОРКСЬКИЙ МІЛЬЙОНЕР Доналд Трамп заявив, в неділю, 20-го вересня, що він не збирається кандидувати від Республіканької партії на президента ЗСА у виборах 1988 року. Спекуляції щодо його кандидування розпочалися тоді, коли один з його асистентів сказав, що Трамп вибирається в жовтні ц.р. поїхати до стейту Ню Гемпшир, де відбуватимуться перші передвибори. Одначе Трамп категорично заявив, що не хоче кандидувати на жадний публічний пост.

РОЗБІЖНІСТЬ ДУМОК про те, що демократичний сенатор Джозеф Байден вживав у своїх промовах слова інших, без подання джерел, викликали великий розголос в пресі. Як підкреслив відомий журналіст Вілліям Баклі, з цієї афери буде в майбутньому таки користь бо всі ті, які пишуть промови, будуть змушені точно з'ясовувти політичним діячам, для яких працюють, чиї слова подають для вжитку.

ЯК ВИКАЗУЄ ОПИТ, „Ню Йорк Таймс" і за твердженням Джеймс Стенлі, виконуючого обов'язки директора Федерального бюра професійногї безпеки і здоров'я, Ню Йорк з 35 великих міст має найвище число смертних випадків на будовах. В дальшому Дж. Стенлі подав такі причини: невідповідальні робітники, брак обізнаних з будовою інспекторів, сама величезна кількість розпочатого будівництва в місті.

УРЯД ПРИЗИДЕНТА РОНАЛДА Реґена заявив, що він є проти законопроєкту який наміряє надати спеціяльні привілеї тим, що є заражені вірусом АІДС. У заяві приготованій для конґресової комісії д-р Отіс Бовен, Секретар здоров'я та людських послуг, апелює до Конґресу, щоб відложити введення в життя такого закону з огляду на те, що це буде наявною дискримінацією цих людей. Натомість пропонує щоб стейти зайнялись цим питаннямк.

ПІСЛЯ КІЛЬКАМІСЯЧНИХ дискусій Уряд президента Роналда Реґена тимчасово вирішив розвалити і перебудувати п'ять поверхів нової восьмиповерхової американської амбасади в Москві. Кошт цієї перебудови виноситиме біля 92 міл. дол., а кошт перебудови цілого будинку виносив би 109 міл. дол. Це згідно з обрахуванням Державного департаменту, що його передано Конґресові. Президент заявив, що будинок вживатимуть аж тоді, коли впевняться, що є цілком безпечно, без підслухової апаратури, в ньому урядувати.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Postmaster: Send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і „money orders" виставляти на „Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Непомильність і помилковість

Нема непомильних людей у світі. Нема, не було і не буде такої людини, яка колись у своєму житті не зробила поважної помилки. Всесвітня історія повна конкретних прикладів, як найбільші постаті робили великі помилки, що мстилися на них самих і на їхніх родинах. Наполеон пішов у 1812 році походом проти Москви. Всі французькі історики таврують цей похід, як зовсім зайвий. І він не вивінував свого війська у теплий одяг, „забувши", що зимова погода у Москві не та, що у Парижі. Відомо, що той похід скінчився катастрофою для Наполеона, який відступаючи наказав спалити над Березиною всі славетні французькі прапори, щоби не дістатися в руки ворога. Богдан Хмельницький, найбільший з усіх гетьманів та геніяльний організатор війська і стратег, зробив погану помилку коли в 1649 році підписав з Яном Казимиром мировий договір, в якому Польща зробила тільки поступки для числа реєстрованих козаків і православного духовенства, замість, маючи вільний шлях піти на Варшаву і продиктувати Польщі мир на базі рівного з рівним. І ще страшливішу помилку зробив, підписавши з Москвою у 1654 році. Переяславський мир (цар Олексій не хотів підписати, як „вищий"), за який Шевченко справедливо назвав його „нерозумним сином". Ф. Д. Рузвелт був єдиним президентом Америки, що його вибрали чотирикратно. Він був геніяльним реформатором у ділянці суспільно-економічного життя, але в 1945 році зробив трагічну помилку на Ялтинській конференції, повіривши в чесність і правдомовність Сталіна, що мститься на всьому світі по нинішній день.

І Папа Римський, як Вселенський Архиєрей, є непомильним тільки в інтерпретації Святого Письма. Але в усіх інших справах він має погляди або виразно помилкові, або контроверсійні і преса в католицькій Італії не раз критикує його. Піддають під сумнів деякі його погляди суворого принципіяліста і деякі видатні теологи та високі духовники Католицької Церкви. Виступаючи в минулу суботу, 12-го вересня, в Ню Орлінсі перед 800 найвидатнішими діячами чорного суспільства в Америці, Папа Іван Павло II прославляв принцип людських прав і рівности рас, статей та етнічних груп, але водночас таврував ніби все ще існуючу в Америці нерівність супроти чорних в ділянках освіти і праці.

Папа Іван Павло II вже вдруге прибув до Америки. Збираючися їхати в будь-котру країну у світі, він знайомиться з її історією, культурою та актуальними проблемами. У даному випадку виявилося, що відомості Папи Івана Павла II про відносини в Америці, про емансипаційний рух чорних, про законодавство у різних справах, які стосуються рівности прав і про реальну дійсність в Америці — не відповідають дійсності. Расистська проблема в Америці стала вже не віднині проблемою освіти і цивілізації. Ця проблема расовости зникне, коли чорне населення Америки зрівняється з білими в ділянці освіти та розуміння сучасної цивілізації.

Це правда, що відсоток безробітних більший у чорних, як білих. Але водночас статистика виявляє, що в ділянці злочинства більший відсоток арештованих і засуджених чорних, як білих, а чорні виявили і подекуди далі виявляють гін до вандалізації існуючого добра — клясичний приклад знищення кількадесяти бльоків кам'яниць у Південному Бронксі в Ню Йорку та у зруйнуванні власної дільниці в Нюарку, стейту Ню Джерзі, разом із тамошніми крамницями і всіма приміщеннями добродійних установ. По нинішній день та дільниця ще не відбудована, хоча посадником у Нюарку є чорний і чорний є комішенером поліції. У цілому ряді американських міст з Чикаґо у проводі голосами не тільки чорних але й білих обрано на посадника чорного. Чорний є членом Верховного Суду, чорний є генералом, чорні є членами Конґресу, чорний є комішенером поліції в Ню Йорку. І коли тепер на якусь посаду попадаються кандидати чорний і білий, то зправила приймають чорного, що спричиняє вже нарікання, що дискримінованими не є чорні, а білі. Коли чотири чорні, кожний із них з кримінальним минулим, оточили білого Бернарда Ґеца у нюйоркському сабвеї і він всіх поранив пострілами з револьвера, то двічі судили Ґеца і коли його двічі виправдали, що він діяв у самообороні, все одно він непевний життя, бо йому закидають „расизм".

Білі і чорні діти-школярі бавляться як рівні з рівними. Тут і там все ще проявляються залишки давнього расистського поділу. Але це тільки виняткові випадки, а не докази існування расизму в Америці. На наших очах збільшується число расово мішаних подруж і суспільство приймає це, як нормальне явище. Папа Іван Павло II помилився. Мав право, бо він теж тільки людина.

Михайло Кучер

ПАНУЮЧА ЕЛІТА В СССР

II.

Клюби ЦК КПСС самі фешенебельні. Клюби обкомів і міських комітетів більше демократичні. Є клюби для літераторів, журналістів, художників, композиторів. Там можна подивитись на заборонений для народу закордонний фільм, познайомитись і потанцювати з балериною, випити чеського пива. Там люблять іронію, але не визнають сарказм. Там складають злі епіграми та гострі, часто порнографічні анекдоти.

У демократичних клюбах міськомів та райкомів їжа скромніша, але є досить коньяку і чорної ікри.

Клюби ЦК і Ради міністрів найкращі — дорогі меблі, обслуга, їжа. Там синтезують постанови й резолюції ЦК КПСС. Там можна побачити балерини, які шукають покровителів і мріють про хутку безпечну кар'єру, співачки і просто жінки молоді та гарні, які також хочуть жити.

Партократія в СССР у середньому має 60 років. Були спроби виявити соціяльне походження еліти, але той задум, як небезпечний, залишили. Все таки запитано 18,720 партійних чиновників, які проявилися після Другої світової війни. Виявилося, що у 44 відс. родичі були чиновники (урядовці), у 27 відс. інженери та економісти, у 7 відс. — селяни. Кількість селян-батьків серед партійних чиновників у 20-30-их роках була 12 відс., робітників-49 відс., чиновників-26 відс. і 9 відс. військових. 1927 року вищу освіту мали 2.7 відс., 50 років пізніше-87 відс.

Серед секретарів обкомів вищу освіту мають 64 відс., секретарів міських комітетів-79 відс., секретарів райкомів-84 відс. Виходить, що вища освіта — передумова до партійної кар'єри, але це далеко не так. Типовий партійний робітник 70-их років мав 35-40 років. Тим, хто до 50 років і більше не просунувся вище по партійній драбині, таких звичайно переводять у промисловість, у сільське господарство, або в наукову (!) діяльність. Для партійного робітника закінчення вищої школи обов'язкове. Випускники університетів досягають вершка кар'єри через 28 років. Кандидати наук і доктори наук стають лекторами і дорадниками ЦК.

Велике значення для кар'єри мають родинні зв'язки. 39 відс. робітників ЦК КПСС мають близьких родичів у міністерстві оборони, в КҐБ, міністерстві закордонних справ. Хто опинився серед еліти завдяки власним силам — це рухомі, ініціятивні (для себе) та динамічні у функціональному розумінні.

З високопоставлених родин-пасивні.

Партократію не зобов'язує тактовність, увічливість, обов'язковість. Такі риси навіть погано впливають на ріст кар'єри. Культурна людина завжди програє у порівнянні з хамом. Культурній людині тяжко пристосуватися. Для плебея — це як вода для риби.

До політичної кар'єри стремлять люди не здібні до систематичної праці. Кадри правлячої еліти на всіх щаблях рекрутуються з дилетантів. Тоді дипломи — захист для неуцтва. Туди йдуть невдахи-інженери, погані журналісти. Двері до правлячої еліти відкриваються тільки перед тими, хто пожертвує професійністю в ім'я партійности. Навіть добрий фахівець на такій праці декваліфікується. Поступ у кар'єрі можливий при відсутности самостійности, жертви засадами задля директивів. Партократ не може самостійно думати. Його свідомість заповнена ірраціональним марксизмом-ленінізмом.

Тому на Заході з розпукою питають як це можливо, що на найвищому рівні ЦК, Політбюра. Ради міністрів не розуміють того, що відомо кожному, а власне що тоталітаризм — антинаціональний, антинародний, антилюдський. Як можуть такі люди не хотіти реформ? Вони люблять свій нарід, вони не можуть не думати про майбутнє.

Партійна селекція не пускає на вершок піраміди розумних людей. Там місце тільки тим, дипломи яких не відповідають знанню.

Значення партійного робітника визначається здебільшого розміром помешкання. Все інше другорядне. До „значення" належить лімузина „Чайка", утримання якої коштує річно десять тисяч карбованців. Вікна лімузини не пробиває куля.

Помешкання того, хто користає лімузиною ЗІС рівняється площі танцювальної залі. Антикварні меблі — ознака того, що їх власник не менше як секретар ЦК. На праці в додаток до службового кабінету є кімната відпочинку з ванною. Такий чолов'яга має вартового лікаря, „тілохранителя" і знавців отрути, які виявляють чи їжа не отруєна.

Вершком амбіції є стати депутатом Верховної Ради. Справа тут не в грошах, бо такий депутат отримує місячно 50-100 карбованців. Ціниться червоний прапорець на одязі. Привілеї такого прапорця великі, зокрема діставати безплатно вишукану їжу із „закритих" маґазинів. Така їжа і не сниться пролетарям.

Люди в Совєтському Союзі хочуть орденів і взагалі всіх можливих ознак. Громадянин з орденом значить більше, як той без ордена.

І на кінець кількість секретарів — це символ керівника, вождя. Сталін мав 39 секретарів, Хрущов 27, а Брежнєв 51.

Кінець

Ол. Зозуля

До указа, і після...

Коли Ярина лишила рідну землю, меншій сестрі Настусі сповнилося 17 років. Тепер, Настуся, старенька бабця, прибула відвідати старшу сестру. Тому знайомі, без запрошення збіглись, як надиво. Кортить же довідатись, як живуть-поживають на батьківщині люди.

Ще не встигли привітатись, випити за здоров'я здравствуючих та згадати усопших, як навипередки посипались запитання.

— Чи є якісь зміни? Хлещуть самогон й досі чи...

— Та, як вам сказати... До Указу було так: зайдеш до автобуса, від самогонного смороду п'янієш: один пасажир куняє, другий щось мимрить, третій — кишки надриває.

— Ну, а після Указу?

— Зміни є, але... Зайдеш в автобус, запах різних парфюмів так вдарять в ніс, що блювати хочеться. Бо вийшло так: коли зменшили продаж горілки, пияки накинулись на денатурат, на тройний одеколонь і парфюми. Так, що й на парфюми ввели норму — два флякони в одні руки. Зразу хтось вигадав такий жарт. Заходить чоловік до крамниці й просить дати два флякони „Тройного" (кольонська вода) і один флякон „Букет моєй бабушки". А продавщиця йому „Та сказали б три флякони 'Тройного' ". А чоловік їй „Е ні, нас два мужчини і одна женщина, а вона п'є тільки „Букет бабушки".

Щождо самогону, вийшло трохи кумедно: зразу зникли в крамницях цукор, повидло і дешеві цукерки. Все пішло в самогонні апарати. Коли ж почали обмежувати солодощі, чортові душі почали варити самогон з картоплі, з жита, садовини і навіть з пирію... І тоді почали конфіскувати апарати. Три вантажні авта назбирали. Але і далі пісні линуть: „І пить будем, і гулять будем..."

— Кажуть, що тепер можна відкрити приватну їдальню чи майстерню. Чи є вже такі?

— Право є, але куце, як заячий хвіст. Пробували, але зразу ж закрили. Нема продуктів.

— Ви вже на пенсії. Скільки ви отримуєте на місяць?

— Раніше мала 29 на місяць, тепер два рублі добавили.

— Якже ви живете на ці гроші?

— А голова нащо? Я живу по-модному: взимку в місті, у дочки, а літом на дачі в свому селі. Маю город: сію й саджу всяку всячину, а коли дозріють огірочки, помідорчики, цибулька, картопля, капуста — в кошик та до міста. Копійка до копійки, рубель до рубля і сотня вже моя. Ще куплю для відгодівлі поросятко. Восени приїжджає зять — кабанчика під ніж. Цілу зиму маємо кинути до ринки. Картопля, цибуля, квасоля теж своя. Отак і живемо. Хоч дочка і зять працюють, а грошей катма. Все до мене: „Мамо позич, мамо дай!..."

— А як влада на це?

— Клопоту було хоч відбавляй. Приїхав з району інспектор і оклав нас пенсіонерів грубим рублем за нетрудовий дохід. Почали ми дошукуватись правди й написали скаргу, а куди її послати не знали. Люди порадили віднести до газети. Поїхали (п'ять пенсіонерок) до Києва з своїм „товаром", спродались й пішли до редакції. Ненароком натрапили на крамницю „Каштан", на вітринах якого було навалено достать болгарських чобітків, румунських кожушків, мадярських светрів. Тільки відкрили двері, а продавщиця ще в дверях пояснила, що товари продаються тільки за американські й англійські гроші. А ми їй: а наші гроші, що... Словом, нас витурили.

— А що було далі?

— Зайшли до редакції, віддали свою скаргу, а баба Федора (гостра на язик) ще й додала. „Ціле літо на городах, від світанку до смеркання, рачкуємо, щоб виростити собі й людям городини. Оце такий нетрудовий дохід! А наші ж чоловіки під Берліном голови поклали. Це теж нетрудовий дохід? Нам поспівчували й обіцяли перевірити. Хоч скаргу не надрукували, але податок зняли...

— Як називається ваш колгосп?

— Раніше називався ім. Сталіна, а тепер Росія. Люди хочуть змінити, бо чому — це на Білоцерківщині має бути Росія? Адже місто Жданов знову стало Маріюполем, а містам Брежнєв, Устінов, Кагановичі теж повернули старі назви. Може й Кіровоград змінять.

— Чи є у вашому селі церква?

— Є рештки церкви, де влаштовано молочарню.

— Як же хоронять покійників, коли нема церкви і священика?

— А так: грамотніший читає над покійником молитви, а потім всі люди засвічують свічки та йдуть за труною до самого цвинтаря та співають: „Святий Боже, святий Кріпкий, святий Безсмертний помилуй нас".

Данило Міршук

КОМУНІЗМ І ПЕКЕЛЬНІ МОГИЛИ

У світлу пам'ять убитих, мучених на совєтських каторгах і переслідуваних в Україні земляків моїх з нагоди сорокової річниці пекельних могил у Вінниці.

Над берегами південного Бугу розкинулось мальовниче, відоме з чотирнадцятого століття місто Вінниця. Сьогодні — це місто є обласним центром хліборобсько-промислової області. Теплий клімат та чорноземні масиви ґрунтів сприяли високому розвиткові хліборобства, зокрема культивується пшениця, жито, цукровий буряк, садівництво, городництво, шовківництво, тютюнодство, скотарство та бджільництво. Сільське господарство, лісництво та величезні багатства природних мінералів створили базу для розвитку промисловости: цукрової, спиртової, консервної, виробництво суперфосфатних угноєнь, мебельних та паперових фабрик і фабрик будівельних матеріялів.

Вінниця з околицями, як і кожне місто в певний період історичного розвитку, дала Україні визначні постаті культурних, політичних і воєнних діячів, як козацький полковник Іван Богун, письменники — Степан Руданський, Михайло Коцюбинський, Анатолій Свидницький, Михайло Стельмах, дисидент Іван Стус та інші; композитори — Петро Ніщинський та Микола Леонтович; учений геолог Тутківський та мікробіолог Заболотний; організатор Української Автокефальної Православної Церкви — Митрополит Василь Липківський.

У перших етапах історичного розвитку українського народу Вінниця відограла поважну ролю військового і політичного центру. В період оборонної війни 1918-21 років українського народу з російськими білими і червоними імперіялістами, Вінниця служила воєнним і політичним центром УНРеспубліки. Після загарбницької війни комуністичної Росії, Вінниця з її околицями, як складова частина УССР, перетворена в терен нечуваної в історії економічної експлуатації московською імперією — СССР. Уже в 1921 році комуністичні поліційні органи — ЧК, здушуючи ідею української державности, розстріляла тисячі української інтеліґенції і селян, створивши перші могильники жертв російського терору у Вінниці. В епоху сталінських п'ятирічок комуністична Росія, готуючись до захоплення західнього світу, винищувала на Україні національносвідому частину народу. Найвищого рівня терору після організованого голоду на Україні 1932-33 років, комуністична Москва довершила в роках 1936-39. Але світ того не знав, бо український народ був ізольований „граніцей на замкє", а в кожному місті України були переповнені тюрми українськими в'язнями. Одних вивовили на каторжну працю в Сибір, де вони вмирали повільною смертю, інших НКВД розстрілювало в тюремних підвалах. Цю каїнову роботу виконували для Москви вічні „друзі" українського народу, жиди — уповноважений НКВД на Вінницьку область Соколінський та секретар обкому компартії М. Чернявський. Хрущов, що розвінчав Сталіна, був довіреною особою Сталіна і з початком 1938 року керував Україною, йому підлягала таємна поліція — НКВД та партійні комітети, що сприяли всій терористичній діяльності на Україні.

Усі злочини комуністичної партії і Хрущова були задокументовані фактами українським народом у час Другої світової війни. Коли гітлерівські армії окупували Україну, українське населення Вінниці домагалось у німців дозволу розкопати підозрілі могили, але нові завойовники, мавши успіхи на фронтах, почувались у силі й не дозволили українцям розкрити злочини російського комунізму. Як лише гітлерівські армії на сході заламались, утратили в Сталінграді шосту армію фельдмаршала Павльса, тоді нацистські комісари дозволили розкрити могильники, що їх наповнили українцями чекісти Соколінського.

Дня 24-го травня 1943 року було розкопано першу могилу в грушевому саду на Підлісній вулиці, з якої витягли 102 трупи. 29-го червня почали розкопувати могильники на православному цвинтарі, а 30-го червня в парку культури ім. М. Горького. Процесом розкриття могил і дослідженням трупів керувала комісія у складі: д-р С. Дорошенко, д-р Клунк, проф. Севастьянов, д-р Малвіл та співробітник газети „Вінницькі вісті" Трембовецький Аполлон.

Могили були збудовані траншейною системою поміж рядами овочевих дерев. Кожна яма довжиною коло 80 метрів, зверху могили зрівняні з землею і засіяні конюшиною. Під верхнім шаром землі знайдено одяг, взуття та клунки замордованих. Далі знову земля і шар цементу та вапна. Під тим шаром непроникливого матеріялу складені трупи. Трупи були голі або напівголі зі зв'язаними за спиною дротом руками.

Німецький уряд звернувся до держав світу з пропозицією скласти міжнародну комісію для розслідування злочинів Кремля, але союзні держави з большевиками відмовились, тоді святкували медовий час і їх доля українського народу не пекла, як і тепер не пече. Комісія була складена з невтральних та союзних держав Німеччини з представників одинадцяти держав у представництві — проф. Соєнен (Бельгія),

(Закінчення на стор. 4)

Теодор Мацьків

У 300-ЛІТТЯ ВИБОРУ МАЗЕПИ НА ГЕТЬМАНА УКРАЇНИ

II.

Мазепа, — як підкреслює Борщак — „міг говорити з кожним мовою свого розмовника, тобто мав той талант, що його Френціс Бекон уважав ще в XVI віці за першу прикмету великої людини." ...Всі його співбесідники чи то „гонорові польські магнати, напівдикі московські бояри, буйні запорожці, статечні турки, елегантні французи й пуритани шведи — всі вони", твердить Борщак, „стрічаючись з українським гетьманом, складали перед ним свою зброю".

Одним з найкращих доказів, як Мазепа вмів з'єднувати собі людей, може посвідчити його чар у першій зустрічі з царем Петром І. До речі, положення гетьмана, що приїхав напередодні державного перевороту у Москві, було прямо катастрофічним, так що старшина, яка з ним тоді була, поважно застановлялася над новим кандидатом на гетьмана, й як подає Борщак, варшавський кореспондент „Газетто де Франс", з 9-го листопада 1689 року, висловлюючи „opinio communis", писав: „...князь Голіцин, княжна Софія, кілька бояр і козацький гетьман Мазепа були скарані на горло".

Одначе, коли Мазепа вперше стрінувся з молодим царем, він зробив на нього таке велике враження, що, не зважаючи на численні доноси, залишився під тим враженням, так що коли цар дістав повідомлення про перехід гетьмана на шведську сторону, висловив „вєлікоє удівлєніє". У доказ своєї пошани, Петро відзначив гетьмана найвищим тодішнім відзначенням орденом св. Андрея Первозваного 8-го лютого 1700 року в Москві, куди Мазепа приїхав на запрошення царя у січні того ж року, де його принимано з великими почестями у „Посольському Дворі". До речі, у Москві був побудований „Гетьманський Двор", тобто осібна палата для гетьмана. Тож, недаром писав Отто Плеєр, австрійський посол у Москві (1692-1718), у своєму звіті з 8-го лютого 1792 року: „... Мазепа є тут, якого приймають з високими почестями, а цар відноситься до нього з респектом та пошаною".

Про ролю Мазепи в Москві пише широко німецька, а за нею теж решта европейської преси. І так з нагоди прийняття дипломатичного корпусу в Москві, кореспондент гамбурзького тижневика, „Гісторіше Ремаркс", у своїй кореспонденції з Москви з 27-го листопада 1703 року пише, що „... цар довго й приязно розмовляв з гетьманом Мазепою, який подарував йому прикрашену діямантами шаблю". При тій нагоді автор кореспонденції подав доволі вірний та цікавий життєпис Мазепи. Ляйпціґський місячник „Ді Европеіше Фама" надрукував на першій сторінці портрет Мазепи та помістив його доволі обширну біографію в прихильному світлі, підкреслюючи воєнні подвиги гетьмана. Віденський двотижневник „Дер Пост-Таеґліхер Меркуріюс" з 4-го квітня 1705 року дослівно писав: „Москва 11-го лютого. Вчора виїхали Їх Екселенція, Пан Герман (Іван) Мазепа, ґенерал або Начальний Вождь Запорізьких Козаків... до своєї резиденції в Барудіні (Батурин) на Україну..." Інший віденський двотижневник, „Дас Віннеріше Діяріюм" з 16-го грудня 1706 року, згадуючи про гетьмана, називає його „Польовим Маршалом" (Фельдмаршалом).

Як широко Мазепа був відомий у світі, свідчить хоч би такий факт, що одна з найстарших американських газет, „Бостон Нюз-Леттер" з 29-го січня 1705 року, опираючись на інформації лондонського часопису, „Пост-Мен" з 15-го серпня 1704 року писала: „... славний Мазепа, що командує козацьким військом, в склад якого входить 19,000 вибраних козаків та обоз артилерії з 36-ти гармат, злучився з королем Августом недалеко Яворова. Цей принц здобув два сильні замки від князя Любомирського".

Гетьманування Мазепи припадає на дуже ускладнені часи, коли Україна стає тереном воєнних дій, а козацька армія авангардом у походах проти Туреччини в політичних плянах Москви та Польщі. Москва і Польща, ще раз потвердивши Андрусівський договір про поділ України поміж собою у т. зв. „Вічному мирі" з 1686 року намагалися використати козаків, кожна зокрема для своїх цілей, а саме: Москва, хотячи добитися до Чорного моря, мусіла знищити Кримських татар. Польща ж, утративши частину Правобережжя та Поділля у Бучацькому договорі, старалася відзискати ці землі від Туреччини. Через Україну проходили московські війська, що до речі стояли довгими постоями та економічно нищили господарське життя українського населення. Російсько-турецька війна (1695-1700) нищила торговельні зв'язки з Кримом та чорноморськими краями, що дуже відбивалося на господарському житті України.

Поділ України на Ліво-і Правобережжя, недостача координації української військової сили в одних руках, внутрішня боротьба та конфлікт різних впливів і течій серед тодішнього українського громадянства — все це не дозволяло Мазепі вести самостійної політики. Гетьман був свідомий того, що як довго Україна є в якийнебудь спосіб зв'язана з Москвою, то передумовою якої, б то не було української політики є забезпечення невтральности Москви щодо внутрішніх справ України, коли нема виглядів на практичну допомогу зізовні. А такої допомоги Мазепа від нікого не міг дістати. Тож, зневтралізувавши доноси, Мазепа своєю льояльною політикою старався осягнути довір'я царя, щоб здійснювати свої пляни в Україні. Одним з тих плянів було з'єднання України в одну державу, що йому вдалося в 1704 році.

Хто знає, чи Мазепа був би не залишився і надалі льояльним, коли б Москва була льояльна супроти гетьмана. Під час Великої Північної Війни, „положення Мазепи було надзвичайно важке," — пише Александер Брюкнер, російський історик німецького походження. Козацьке військо проти своєї волі мусіло брати участь у численних походах, за що не тільки що не діставало ніякої винагороди, але мусіло терпіти та зносити невигоди, зневаги до побоїв від московських та наємних старшин включно. В Україні війська „своїми грабунками, підпалами, побоями та знасилуванням жінок пригадували радше карну експедицію як союзне військо", пише кембріджський історик Л. Р. Левіттер. Про ці „воєнні подвиги" московського війська проти безборного цивільного населення знав і сам цар, який у своїй відповіді на листа Мазепи з 24-го червня 1707 року виправдував ту поведінку воєнними обставинами. У зв'язку з тим цар видав приказ своїм військам, щоб на Україні „проходити скромно, не чиня никаких обид и разорения малороссийского краю жителям под опасением жорстокого нашего гнева и казни".

(Продовження буде)

СЕЛО „УКРАЇНА" У БРЕНТФОРДІ, ОНТАРІО

Рік-річно літньою порою відбуваються фестивалі численних груп в Онтаріо: в метрополітальному Торонто і славному через винахід телефону Брентфорді. В онтарійській столиці відбуваються вони в численних „павільйонах", а в Брентфорді у т. зв. етнічних „Селах". Це дві розвагові імпрези концертів, забав, подвоєних апетитів до різних національних страв і напитків та презентації скарбів багатокультурної спадщини різних національних груп, що вони привезли їх зі своїх країн до вільної Канади, своєї прибраної батьківщини.

Фестиваль різних національних груп у Брентфорді тривав цього року від 4-го до 11-го липня і кількість відвідувачів його „Сіл" не тільки не зменшилася у порівнянні з попередніми роками, а навпаки збільшилася, що виявилось у вщерть заповнених учасниками павільйонах на всіх їхніх програмових пописах.

Сьогорічне офіційне відкриття етнічних „Сіл" у Брентфорді відбулося в п'ятницю, 3-го липня, в Сити Голл, з участю мейора Брентфорду Дейвида Нюмана та численних представників етнічних груп і репрезентантів Брентфорду.

У різних центрах міста, під різними назвами, були відкриті в тих днях „Села" різних етнічних груп, які стали найбільшою культурною атракцією Брентфорду. А започаткувались вони в 1974 році, коли у Брентфорді відбувались величаві відзначення з нагоди винаходу телефону, жителем цього міста Александром Беллом.

Тоді й започаткувались інтернаціональні покази культурної спадщини в Брентфорді, як частина ювілейних святкувань 100-ліття винаходу телефону.

• • •

Серед брентфордських „Сіл" своєю різноманітною програмою й успішними імпрезами звертають на себе окрему увагу два українські „Села": „Україна" — при українській католицькій парохії св. Івана Хрестителя, і „Київ" — при українській православній парохії св. Михаїла.

Вся обширна різнородна імпреза при парохії св. Івана Хрестителя, що її загально шанованим парохом є приязний о. декан Іван Лещишин, проходила цього року в трьох частинах: офіційній, культурно-мистецькій і розвагово-концертовій, що відбувалися в модерній парохіяльній залі та у формі виставок у приміщенні парохіяльного архіву.

Цього року організаційна керма „Села" була в руках управи під проводом загальновідомої активної парохіянки Марії Данкович, що вклала багато жертвенної праці у підготову парохіяльного фестивалю. Допомагали їй Юлія Гриньків — мейор Села „Україна", і Леся Пугач — королева його на 1987 рік.

У великій змодернізованій парохіяльній залі була добре зорганізована продаж смачних українських страв, прохолоджуючих напитків, різнородних пам'яток і кераміки та вдало підібрана обслуга на залі, як також виступи поодиноких танцювальних груп ансамблю „Україна" під керівництвом Лідії Скрипух.

Цінна історична виставка

В малій церковній шкільній залі була фахово зорганізована Іванною Лещишин мистецько-історична виставка, на якій на видному місці домінували великі постаті могутньої Київської Руси X і XI століть, коли Русь-Україна прийняла Христову віру за володіння Великого, а згодом Святого Володимира, в 988 році. Структурні постаті на виставці відтворювали нашу давню величну добу за володіння могутніх наших володарів Київської Руси. Цими постатями славної доби історії українського народу цікавилися численні відвідувачі брендфордського Села „Україна", бо ж у їхній застанові оживали постаті великого нашого минулого, державницькі прямування та імперська могутність і древня культура Київської Русі взагалі.

Варта відзначити помітне зацікавлення чужинецьких глядачів, що звичайно захоплюються нашими національними стравами, кольоритними танцями і народними звичаями, а тепер, на виставці, пізнали й дещо з нашого світлого історичного минулого: нашу стародавню християнську культуру та багату і цінну історичну спадщину.

Треба завважити точне подання титулів для наших володарів в англійській мові: для св. Володимира було вжито титул „кінг" — король, для св. Ольги і Анни — „квінс", королеви, королем титуловано також Ярослава Мудрого, а для інших вжито титул „прінцес" — княгині, як наприклад, для легендарної княгині „Либідь" (не Лебідь). Королева Ольга, ставши християнкою ще перед 988 роком, охрещена була на Україні, а не у Візантії під час її подорожей туди, як це загально прийнято „до вірування" серед українського загалу, промостила шлях до охрещення всієї Київської Русі, а королева Анна Ярославна, внучка короля Володимира Великого, вже діяла з респектом і пошаною до св. Письма. На її св. Євангелії, привезеній королевою Анною до Парижу, присягали французькі королі.

На згаданій виставці показані були також два святочні українські столи: Свят Вечеря Різдва Христового на Україні і Великодній Сніданок — з традиційними українськими стравами і печивом, які також викликали багато зацікавлення у відвідувачі.

Цінними експонатами на виставці були теж альбоми світлин з життя парохії св. Івана Хрестителя від першого року її заснування, альбом танцювального ансамблю „Україна", а також мапа українських вишивок у різних областях і районах України. Навіть провізорична двокольорова мапа України з важнішими її містами покладена була на столах у церковній залі, що давала першу інформацію для відвідувачів павільйону „Україна" про нашу Батьківщину.

Виставку чепурненько прикрашували гарні рушники і килими й різьби. Інформативні пояснення на виставці давали присутнім о. диякон Роман Бей і Петро Мазур.

Ансамбль „Україна"

Безперечно, найбільшою атракцією всієї мистецької програми Села „Україна" були, як і попередніми роками, виступи танцювального ансамблю „Україна" під мистецьким керівництвом її директора і хореографа Лідії Скрипух, інструктора і хореографа для юних танцюристів Дебі Тесляк (для дівчаток), інструкторка Дені Тесляк (для хлопців) та при акомпаньяменті д-ра Дж. Яремчува і Террір Павль.

Відкриття мистецької частини і привітання гостей на залі з-поза Брентфорду, з Торонто, Америки і навіть з Европи, доконала Марія Данкович, а дальше переведення програми передала д-рові Ів. Скрипухові, відомому суспільно-громадському і церковному діячеві в парохії та голові місцевого відділу КУК, який вдало керував програмою аж до її успішного закінчення.

Мистецька частина включала також привітання усіх учасників хлібом і сіллю на вишиваному рушнику ансамблем „Україна" та виступи поодиноких його частин. І так, перший танець „Козачок" виконувала наймолодша група хлопців і дівчат Другою танцювальною точкою був гуцульський танець „Лісоруби". Черговим танцем була „Гуцулка", який вдало виконали юні дівчата, і з тим же ім'ям „Гуцулка" у виконанні хлопців і дівчат. Останній танець, загально відомий і дуже популярний „Гопак" був виконаний на високому професійному рівні та з відповідним досвідом 9-ма дівчатами, між якими й балерина Христя Камінська, на жаль з тільки одним „козаком" у шараварах, Д. Джарвісом. Всі виступи танцювальних груп учасники нагороджували заслуженими рясними оплесками та букетами квітів.

Окремою, дуже хвилюючою і оригінальною точкою цьогорічної мистецької частини був виступ на сцені королев Села „Україна" за всі попередні роки, які при були на цей фестиваль разом з чоловіками, а деякі навіть з малолітніми „князенятами". Так одною з наймолодших відвідувачів Села „Україна" була дворічна Келі Дурган, мама якої свого часу була королевою Села, а Келі у повний такт „Гопака" відтанцювала танець у батька на колінах.

Танцювальний ансамбль „Україна" у Брентфорді, що вже знаний зі своїх виступів на сценах позабрентфордських, зокрема в Торонто, існує вже 14 років, завдяки жертвенній праці своєї керівнички Лідії Скрипух, яка на початку заснування ансамблю мала у його складі лише 8 юних ентузіястів, а тепер число членів ансамблю досягає 50. Відчувається брак хлопців танцюристів у найстаршій групі ансамблю, неприсутність яких „виправдує" вище згаданий Д. Джарвіс, коли, мабуть, „козаки" українського походження витанцьовують „рок енд роли" у чужих підвалах та закомарках і в яких вже, мабуть, заглушена прихильність до українських мелодій.

У цьому, вже 13-му році свого існування, вся імпреза Села „Україна" пройшла з великим престижевим і фінансовим успіхом на користь доброго українського імени та цілої української громади Брентфорду, а для самого Села „Україна" та парохії святого Івана Хрестителя з особливішим признанням та найвищим відзначенням (перше місце) від управи міста.

М. Поронюк

В Клівленді померла Н. Ґолембйовська

Клівленд, Огайо. — У вівторок, 25-го серпня 1987 року, в лічниці в Пармі, після важкої недуги, померла на 68-му році життя громадська діячка, член Головної управи Об'єднання Жінок ОЧСУ, засновниця й довголітня голова Відділу ОЖ ОЧСУ в Клівленді, мгр Наталя Ґолембйовська.

Покійна відома була теж під літературним іменем Наталка Дерлат і була автором обширних праць і розвідок з літературознавства, зокрема про життя і творчість Лесі Українки, Богдана Кравціва, Олени Теліги й інших. Її праці появлялися на сторінках щоденника „Свобода", журналу „Визвольний Шлях" у Лондоні й альманахах „Свободи".

Була вона вдовою по викладачеві української літератури, бл. п. проф. Григорієві Ґолембйовському. Впродовж довгих років були вони активні в рідношкільному, культурному й громадському житті українського Клівленду й поховані на українському католицькому цвинтарі свв. Петра й Павла в Пармі.

У 40-ий день смерти Покійної у неділю 4-го жовтня 1987 року, в українській католицькій церкві св. Андрія у Пармі, при 7700 Герц ровд, о год. 12-ій будуть відправлені Поминальні Богослуження, а безпосередньо після них, у залі під церквою св. Андрея відбудеться тризна для вшанування пам'яти Покійної, на яку запрошені представництва українських організацій та все громадянство.

Об'єднання Українців в Ґлен Спей, Н. Й.

повідомляє своїх Членів, що

Загальні Збори Об'єднання

відбудуться

в п'ятницю, 9-го жовтня 1987 р. о год. 6-ій веч.
в церковній залі св. Володимира в Ґлен Спей

Проситься всіх Членів точно прибути.

За ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ ОБ'ЄДНАННЯ:

Василь Пищимуха, *Голова* **Анна Мох**, *Секретарка*

XIII З'ЇЗД ДЕЛЕҐАТІВ

Української Гетьманської Організації Америки

відбудеться

в днях 31-го жовтня і 1-го листопада 1987 року в приміщеннях Східньо-Европейського Дослідного Інституту ім. В. Липинського в Філядельфії, Па. при вул. 469 Флемінго

Відкриття нарад в суботу, 31-го жовтня, о год. 9-ій ранку і реєстрація делеґатів.

Цього ж дня, о год. 6-ій веч. відбудеться **ПРИЙНЯТТЯ для ДЕЛЕҐАТІВ І ГОСТЕЙ**, на початку якого виголосить коротку доповідь **п. д-р БОГДАН КОВАЛЬ** на тему: **Роля Гетьманського Руху в сучасній українській політичній ситуації.**

ГОЛОВНА УПРАВА УГОА

Листування в справі З'їзду надсилати на адресу Головного Секретаря: DR. NADIJA TURKEWYCZ
11032 E. Grand River, Green Oak Tws., Mich. 48116

Український Інститут Америки

щиро запрошує Вас взяти участь у вшануванні

ОСЯГІВ УКРАЇНЦІВ РОКУ

судді Богдана Футея
і генерал-майора
Миколи Кравцева

в неділю, 15-го листопада 1987 року в готелі Плаза в Ню Йорку, Н. Й.
при 59-ій вул і 5-ій авеню

Початок: год. 12:30 по пол. Обід: 1:30 по пол.

Даток: $125 від особи, $200 від пари

•

Після бенкету відбудеться

ПРИЙНЯТТЯ

в приміщенні Українського Інституту при 79-ій вул і 5-ій авеню.

По дальші інформації просимо звертатися **до Інституту, (212) 288-8660**

Замість квітів на могилу

бл. п. Розалії Латик з дому Дяків

складаємо 50 долярів на ВИХОВАННЯ СВЯЩЕНИКІВ в Ґлен Кові, Н. Й.

•

Родині Латиків і Козюпам складаємо наше щире співчуття.

Михайло і Стефанія РУДИК зі синами

В ЧЕТВЕРТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА Й ДІДА

бл. п. проф. д-ра

Зіновія Храпливого

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

1-го жовтня 1987 р. в церкві св. Володимира в Матаван, Н. Дж., о год. 8-ій ранку та в церкві св. Володимира в Парижі, Франція

Прошу згадати Покійного у своїх молитвах.

•

В Його світлу пам'ять складаю:

100.00 дол. — на відновлення Українського Народного Дому в Перемишлі

100.00 дол. — на прикрашення храму св. Софії в Римі

МАРІЯ ХРАПЛИВА
ДІТИ І ВНУКИ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 21-го вересня 1987 р. відійшла у Вічність на 75-му році життя

бл. п.

ОЛЬГА ПЛАКИДА

нар. в Старім Скалаті, Зах. Україна.

ПАРАСТАС відбудеться у середу, 23-го вересня 1987 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Union Funeral Home, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ПОХОРОН у четвер, 24-го вересня 1987 р. о год. 9:30 ранку з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. на цвинтар Еверґрін у Гіллсайд, Н. Дж.

Запишені у смутку:
сестра — МАРІЯ
брат — ВОЛОДИМИР з дружиною МІНОДОРОЮ і донькою ХРИСТИНОЮ
братова — НАДЯ з дітьми: ЗЕНОНОМ з дружиною КЕНДІ, РОМОЮ з мужем ПАВЛОМ ВІЛС, ЯРОСЛАВОМ
та ближча і дальша Родина

Український Спортовий Осередок „Тризуб" у Філядельфії, Па.

ділиться сумною вісткою з Членством та всією Українською Громадою, що в середу, 16-го вересня 1987 р. у Філядельфії, Па. відійшов від нас у Вічність

бл. п.

Евген Зиблікевич

народжений 20-го листопада 1895 р. в Старому Самборі, Зах. Україна, учасник Визвольних Змагань, політичний та громадський діяч, довголітній редактор щоденника „Америка" у Філядельфії, основоположник та довголітній Президент Східньо-Европейського Інституту ім. В. Липинського, довголітній голова і довголітній почесний голова Українського Спортового Осередку „Тризуб" у Філядельфії, Па.

ПАРАСТАС відбувся у п'ятницю, 18-го вересня 1987 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні М. Насевича при 109 E. Tabor Rd., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН в суботу, 19-го вересня 1987 р. о год. 9-ій рано з церкви Христа Царя при Cayuga і 16-та вулиця, а потім на цвинтарі св. Марії, Fox Chase, Philadelphia, Pa.

•

Опечаленій Родині Покійного складаємо щиросердечні співчуття.

Управа УСО „Тризуб"

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого і Незабутнього
ЧОЛОВІКА, ТАТА, ДІДУСЯ, БРАТА, ЗЯТЯ І ШВАҐРА

бл. п.

Максима Макарчука

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

в неділю, 4-го жовтня 1987 р. о год. 10-ій ранку

в катедрі св. Володимира в Ню Йорку, Н. Й.

при 160 West 82nd Street, New York City

Про молитви за упокій Його душі просять:
дружина — ПАВЛЯ
доня — ЛЕСЯ
сини — МАКСИМ і ЮРІЙ з родинами

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в п'ятницю, 18-го вересня 1987 року у Джерзі Сити, Н. Дж. відійшов від нас у Вічність на 72-му році життя

наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО І ДІДО

бл. п.

МИКОЛА НИКОЛИН

народжений 23-го січня 1916 року в селі Ганевці, Україна.

ПАРАСТАС в понеділок, 21-го вересня 1987 р. о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Riotto Funeral Home, 3205 Kennedy Blvd., Jersey City, N.J.

ПОХОРОН у вівторок, 22-го вересня 1987 р. о год. 9-ій ранку в церкві свв. Петра і Павла в Джерзі Сити, 30 Bentley Avenue, а потім на цвинтар св. Духа, Hamptonburg, N.Y.

Горем прибиті:
дружина — ПАРАСКЕВІЯ
донька — ІРЕНА з чоловіком і дітьми ПЕТРУСЕЮ та ІВАСЕМ
донька — ОКСАНА з чоловіком і дітьми АРСЕНОМ і НИКОЛКОЮ
донька — АННА з чоловіком і дітьми: ЖЕНЯ, СТЕФЦЯ і ХРИСТЯ

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що з Волі Всевишнього відійшов у Вічність 19-го вересня 1987 року, заосмотрений Єлеопомазанням на 72-му році життя

наш Найдорожчий МУЖ, ВУЙКО І ШВАҐЕР

бл. п.

Мирослав Лаврентій Гентош

родом із Дубецка над Сяном на Лемківщині, син о. Миколая і Меланії

ПАНАХИДА у похоронному заведенні Насевичів при вул. Френклін і Бравн у п'ятницю, 25-го вересня 1987 р. о год. 6-ій веч.

ПОХОРОН у суботу, 26-го вересня 1987 р. о год. 8:30 ранку в похоронному заведенні, а відтак до церкви св. Миколая при вулицях Паплер і 24-ій, звідки Тлінні Останки будуть перевезені на цвинтар св. Марії на Fox Chase, Pa.

У глибокому смутку:
дружина — ЙОАННА
братанок — РОМАН ГЕНТИШ з дружиною ХРИЗАНТОЮ і дітьми
сестрінки — ВОЛОДИМИР, ЮРКО і МИКОЛА з родинами
братова — ОЛЕНА ГЕНТИШ-БРЕХУН з мужем РОМАНОМ
Ближча і дальша Родина в Америці й Україні

Ділимося з Українським Громадянством сумною вісткою, що у вівторок, 25-го серпня 1987 року, після довгої й виснажливої недуги на 68-му році життя, заснула у Бозі

бл. п. мґр

Наталя з Турчиновських Ґолембйовська

вдова по проф. ГРИГОРІЄВІ ҐОЛЕМБЙОВСЬКОМУ, заслужена громадська діячка, член Головної Управи ОЖ ОЧСУ, засновниця і довголітня голова Відділу Об'єднання Жінок ОЧСУ в Клівленді, авторка літературних розвідок і праць.

ПОХОРОНИ відбулись 28-го й 29-го серпня 1987 р. з крипти Колодія-Пазути и Української Католицької Церкви св. Андрія. **ПОХОРОНЕНО** Покійну на Українському Католицькому Цвинтарі свв. Петра й Павла у Пармі, Огайо.

•

У сороковий день смерти Покійної — в неділю, 4-го жовтня 1987 року, в церкві св. Андрія при 7700 Герц Ровд у Пармі, о годині 12-ій дня будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ й ПАНАХИДА

а безпосередньо після відправ, у залі під церквою св. Андрія відбудеться

ТРИЗНА

для вшанування пам'яті Покійної, на яку запрошують Представництва Організацій, Друзів і Знайомих та все наше громадянство.

•

Дітям бл. п. Наталі Ґолембйовської — НАДІ, ЗЕНКОВІ й АРЕТІ ҐОЛЕМБЙОВСЬКИМ з приводу болючої втрати складають вислів глибокого співчуття

Управа й Членки Відділу Об'єднання Жінок ОЧСУ,
3-го Відділу ООЧСУ,
Осередку СУМА ім. гет. Богдана Хмельницького
й Осередку ТУСМ ім. Миколи Міхновського
в Клівленді, Огайо

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Померла Сестра О. Кіш, ЧСВВ

Дня 16-го вересня ц.р. нагло померла з причини автомобілевого випадку, Сестра Ольга Кіш, ЧСВВ, на 75-му році життя, а 60-му в чині Сестер Василіянок.

Сестра Ольга, одна з перших сиріт, проживала в Сиротинці св. Василія від ранньої молодості до вступлення до чину Сестер Василіянок в 1927 році, маючи 15 років життя.

Її ціле життя в монастирі було актом віддaного служіння Богові, чинові і Божому людові. Особливо пам'ятають її ці, що її знали, за її духовність, добродушність і любов ближніх. Була взірцевою монахинею, інтелігентною особою, знаменитою вчителькою і адміністраторкою. Її служіння для чину залишиться неоціненим і незабутнім.

Сестра Ольга була вчителькою в Сиротинці (1929-50), в св. Юра в Ню Йорку, свв. Петра і Павла в Джерзі Ситі; була вчителькою, префекткою дівчат і дорадником в (1976-87) академії св. Василія, вчителькою, академічним деканом і президентом (1970-76) в Менор джуніор коледжі; заступницею провінціяльної і провінціяльною дорадницею у філядельфійській провінції.

Василіянська спільнота, як також приятелі, знайомі, добродії і всі, що зустрічались з Сестрою Ольгою довго пам'ятатимуть її особу.

Парастас відправлено в каплиці матірного дому в п'ятницю увечорі, 18-го вересня.

Похоронну св. Літургію відправлено в суботу, 19-го вересня. Тіло похоронене на цвинтарі Сестер в Факс Чейсі, Па.

С. Єроніма Роман, ЧСВВ

НА СОЮЗІВЦІ МОЛОДІ ПЛАВАКИ ЗМАГАЛИСЬ ЗА МЕДАЛІ УНСОЮЗУ

Як уже інформовано, у суботу, 5-го вересня, в басейні Союзівки відбулися 31-ші крайові плавацькі змагання. В них взяло участь 30 змагунів — 15 хлопців і 15 дівчат. Це більше, ніж у минулому році (24), але дещо менше, ніж попередніми роками.

Найбільш чисельними були змагуни УСВТ „Чорноморська Січ" (13). УСО „Тризуб" (Філядельфія) мав вісім змагунів. Обидві дружини домінували у змаганнях і між ними зав'язалася завзята конкуренція.

В кінцевому точкуванні „Січовики" здобули перше місце (117 точок) і одержали одноразовий клюбовий трофей, що його вручив головний радний Українського Народного Союзу А. Худолій. Друге місце (100 точок) зайняли „Тризубівці". Третє місце (32 точки) здобув Пласт Монтреалю. На четвертому місці (28 точок) — СУМ Нюарк. На п'ятому (по 11 точок) — СУМ Джерзі Ситі, Пласт Клівленд і КЛК. На шостому місці (6 точок) — Союзівка.

В проводі змагань були: д-р Роман Слиж, голова, Олесь Напора, головний секретар, Марія Ґерич, головний суддя, Ігор Сохан, стартер, Юрій Тарасюк, Марія Бокало, Ірина Слиж, Володимир Кізима, члени проводу.

Якість змагань була висока, здобуто три нові рекорди. Їх осягнули: Меланія Ґерич, Пласт Монтреаль, вікова група 13-14, 100 м довільним, 1 хв. 7.8 сек.; Маркіян Ковалюк, Пласт Монтреаль, 15 і вище, 50 м метеликом, 29.9 сек.; Ґеньо Сторожинський, Пласт Клівленд, 15 і вище, 50 м горілиць, 34.2 сек.

Вислідн індивідуальних змагань

Хлопці (8-10 років): 25 м довільний стиль Марко Калита („Тризуб-Філядельфія) 18.6 сек.; Петро Галькович (СУМ, Джерзі Ситі) 20.9 сек.; Марко Фенчак („Ч. Січ") 21.4 сек.

Хлопці (8-10 років): 50 м довільний П. Галькович (СУМ, Джерзі Ситі) 50.8 сек.; М. Фенчак („Ч.Січ") 53.0 сек. 25м горілиць Р. Данилів („Тризуб") 25.6 сек.; М. Фенчак („Ч. Січ") 28.8 сек.; 25 м грудний М. Калита („Тризуб") 24.2 сек.; Р. Данилів („Тризуб") 28.6 сек.; П. Галькович (СУМ, Джерзі Сити) 34.2 сек.; 25 м метелик М. Калита („Тризуб") 25.4 сек.; 4x25м гінці — довільний М. Фенчак („Ч. Січ"), П. Галькович (СУМ), Р. Данилів, М. Калита 1:31.0 („Тризуб").

Хлопці (11-12 років): 25 м довільний М. Поручинський („Ч.Січ") 19.6 сек.; 50 м довільний М. Поручинський („Ч. Січ") 49.3 сек.

Хлопці (13-14 років): 50 м довільний І. Винарчук (СУМ, Нюарк) 38.5 сек.; М. Балабан („Ч. Січ") 40.9 сек.; 100 м довільний І. Винарчук (СУМ, Нюарк) 1:34.8; 50 м грудний І. Винарчук (СУМ, Нюарк) 48.8 сек.

Хлопці (15 років і вище): 50 м довільний І. Пономаренко („Ч. Січ") 28.7 сек.; Ю. Граб (КЛК) 31.5 сек.; А. Підлуський („Ч. Січ") 35.2 сек.; 100 м довільний М. Ковалюк (Пласт, Монтреаль) 1:00.6 сек.; І. Пономаренко („Ч. Січ") 1:04.3; І. Мельник („Тризуб") 1:32.1; 50 м горілиць Г. Сторожинський (Пласт, Клівленд) 34.2 сек. (рекорд). Ю. Граб (КЛК) 38.2 сек. А. Підлуський („Ч. Січ") немає часу.

Хлопці (15 років і вище): 50 м грудний І. Пономаренко („Ч. Січ") 37.1 сек., Ю. Граб (КЛК) 42.8 сек., А. Підлуський („Ч. Січ") 45.6 сек.; 50 м метелик М. Ковалюк (Пласт, Монтреаль) 29.9 сек. (рекорд) Сторожинський (Пласт, Клівленд) 32.3 сек. 100 м змінний: М. Ковалюк (Пласт Монтреаль) 1:06.4 сек., Г. Сторожинський (Пласт — Клівленд) 1:16.8 сек. 4x50 м гінці — змінний: І. Винарчук (СУМ — Нюарк), І. Мельник („Тризуб"), Ю. Граб, (КЛК) А. Підлуський („Ч. Січ") 3:10.6 сек.

Дівчата (8-10 років) 25 м довільний Л. Ступак (СУМ Нюарк) 20.7 сек., М. Поручинський („Ч. Січ") 23.9 сек. У. Балабан („Ч.Січ") 27.7 сек.

Дівчата (8-10 років) 50 м довільний І. Скульська („Тризуб") 46.3 сек., Л. Ступак (СУМ — Нюарк) 49.1 сек., М. Поручинська („Ч. Січ") 55.8 сек., 25 м горілиць Л. Головай („Тризуб") 25.3 сек., І. Скульська („Тризуб") 25.3 сек., Л. Ступак (СУМ — Нюарк) 26.7 сек. 25 м грудний: Л. Головай („Тризуб") 28.2 сек., М. Поручинська („Ч.Січ") 32.5 сек., У. Балабан („Ч.Січ") 38.5 сек. 25 м метелик: Л. Головай („Тризуб") 27,0 сек.; І. Скульський („Тризуб") 28.3 сек. 4x25 м гінці-довільний: Л. Ступак (СУМ —Нюарк), Л.Головай („Тризуб"), І. Скульська („Тризуб"), У. Балабан („Ч.Січ") 1:33.4 сек.

Дівчата (11-12 років): 25 м довільний: Дж. Шолудко („Ч.Січ") 17.0 сек., В. Літкевич („Ч.Січ") 18.1 сек., Дж. Боганович (Союзівка), 20.3 сек. 50 м довільний: А. Калита („Тризуб") 37.2 сек. Дж. Боганович (Союзівка) 45.6 сек. 25 м горілиць: Дж. Шолудко („Ч.Січ") 21.7 сек. 25 м грудний: А. Калита („Тризуб") 21.4 сек., Дж. Шолудко („Ч. Січ") 25.6 сек., В. Літкевич („Ч.Січ") 25.7 сек. 25 м метелик: А. Калита („Тризуб") 21.2 сек., В. Літкевич („Ч.Січ") 23.5 сек. 4x25 м гінці-довільний: Дж. Боганович (Союзівка), А. Калита („Тризуб"), М. Поручинська („Ч.Січ"), М. Поручинський („Ч.Січ") 1:23.0 сек.

Дівчата (13-14 років): 50 м довільний: М. Ґерич (Пласт — Монтреаль) 31.3 сек., Н. Данилів („Тризуб") 45.3 сек., Х. Луцька („Ч. Січ") 53.1 сек. 100м довільний: М. Ґерич (Пласт — Монтреаль) (рекорд) 1:07.8 сек. 50 м горілиць: М. Головай („Тризуб") 55.3 сек. 50 м грудний: Н. Данилів („Тризуб") 54.4 сек., М. Головай („Тризуб") 59.8 сек., Х. Луцька („Ч. Січ") 1:18.5 сек. 50 м метелик: М. Ґерич (Пласт — Монтреаль) 35.2 сек., М. Головай („Тризуб") 53.5 сек., Н. Данилів („Тризуб") 56.7 сек. 4x50 м гінці-довільний: Н. Данилів („Тризуб"), М. Головай („Тризуб"), Х. Луцька („Ч.Січ"), М. Ґерич (Пласт — Монтреаль) 2:46.0 сек.

Дівчата (15 і вище) 50 м довільний: Р. Данчевська („Ч. Січ") 41.2 сек. 100 м довільний: Т. Бокало („Ч. Січ") 1:27.6 сек. 50 м грудний: Р. Данчевська („Ч. Січ") 49.9 сек. 50 м горілиць: Р. Данчевська („Ч. Січ") 49.1 сек. 50 м метелик: Т. Бокало, („Ч.Січ") 48.0 сек. 100 м змінний: Т. Бокало („Ч.Січ") 1:39.5 сек. 4x50 м гінці-змінний: Т. Бокало („Ч.Січ") Р. Данчевська („Ч. Січ"), В. Літкевич („Ч. Січ"). Дж. Шолудко („Ч. Січ") 3:11.7 сек.

Роздавали переможцям трофеї і стяжки уфундовані УНСоюзом: головний радний УНСоюзу Алік Худолій, редактор „Українського Тижневика" Рома Гадзевич, М. Стебельський, В. Кізима, члени проводу плавацьких змагань та батьки переможців.

Д-р Р. Слиж закрив змагання подякою змагунам за участь, проводові за взірцеве переведення змагань та закликом до молоді взяти активну участь у Українській Спортовій Олімпіяді на другий рік у рамках святкувань 1000-ліття Хрищення України.

Під час відкриття змагань на кортах Союзівки плаваки вшанували Юрія Граба за 30 років праці на пості головного судді і стартера. Плякету УНСоюзу вручив йому д-р Р. Слиж.

А. Худолій вручає трофею дружині УСВТ „Чорноморська Січ".

М. Ковалюк отримує нагороду від О. Напори

Ю. Граб приймає плякету УНСоюзу і гратуляції від головного радного А. Худолія і д-ра Р. Слижа. Справа — інж. Р. Ракочий, ст.

Учасники і організатори плавацьких змагань.

Комунізм...

(Закінчення зі ст. 2)

проф. Песонен (Фінляндія), проф. Дувоїч (Франція), проф. Казценіґа (Італія), проф. Джеґваєм (Швеція), проф. Пууржен (Голляндія), д-р Ваґнер, проф. Шрейдер, д-р Конті (всі три з Німеччини).

Міжнародна комісія дослідила трупи та знайдені документи і встановила:

1) 60 відс. замордованих були селяни, а решта робітники й професіонали розумової праці;

2) Вік замордованих — від 20 - 40 років;

3) Жертви розстріляні у 1937 — 40 роках;

4) Морд здійснений пострілом у потилицю, чи проломом черепа металем;

5) По розтині трупів у багатьох випадках у легенях знайдено землю. Це стверджує, що жертви закопані в землю живими;

6) Окремо досліджено 500 документів, із яких встановлено замордованих 212 селян, 82 робітників, 77 професіоналів розумової праці. 16 військовиків та чотири священики. Комісія протягом трьох місяців розкрила у грушевому саду 34 траншеї і з них витягнено 5,644 трупи; на православному цвинтарі витягнено з 42-ох траншей 2, 405 трупів; у міському парку з 14 траншей витягнено 1,390 трупів. Разом витягнено 9,439 трупів, а пізніше знайдено в окремій могилі ще п'ять трупів.

З 24-го травня по 3-тє жовтня 1943 року відбулось 19 похоронів і разом похоронено 9,444 жертви московсько-комуністичного терору. У похоронах брали участь священослужителі з европейських країн: з Румунії митрополит проф. Попецкі; з Болгарії ректор семінарії з багатьма архимандритами; з Греції — єпископ Валінікос та інші.

Серед замордованих виявлено 169 жінок, а з документів, що знаходились коло них виявлено — Анна Бенковська (Костянов), Марія Бурнатська (Соболівка), В. Ваковська (Немирів), Марія Вишневська (Ольгопіль), Ксенія Гоба (Кульчинка), Софія Григорович, Софія Давидова, Лідія Лісняківська, Михайлина Маховська, Маргаріта Новікова, Ядвіґа Ролінська (Вінниця), Марія Саленська (Гнівань), Олена Шуман. Пекельне народовбивство здійснене у Вінниці московськими убивцями на чолі з комісаром-жидом Соколінським, що мав власну квартиру на вулиці Фелікса Дзержинського — першого душогуба неросійських народів СССР.

Небагато пройшло часу з дня похоронів жертв большевицького терору і в березні 1944 року за наступаючою совєтською армією на Европу в'їхали палачі з НКВД, на цей раз на чолі з комісаром жидом Раппопортом. На другий день усіх жителів Вінниці зігнали на територію грушевого саду. Комісар Раппопорт вигукнув: „Хто є з родичів закритих ворогів народу совєтської держави — вийдіть!" Ніхто не вийшов. Маса обдертих і босоніжних рабів совєтської імперії стояла мовчазно перелякана. Раппопорт вичитав із списка 170 осіб і наказав їм вийти наперед. Жертв відвели на сторону і енкаведівський кат Раппопорт дав наказ стріляти з кулеметів. Так пролилась знову українська кров.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 27-го ВЕРЕСНЯ 1987 р.

Асторія, Н. Й. Звичайні місячні збори Б-ва св. Миколая — 5-ий Відд., о год. 5-ій по пол. в церковному приміщенні при 37-09 31-ша авеню. Проситься усіх членів прибути, вислухати звітів, вирівняти вкладки і допомогти управі полагодити деякі відділові справи. — В. Левенець, гол., М. Климишин, секр.